

[Hans Jacob Sørensen.]

gang til som Medlem af den nuværende Regering at handle paa disse Omraader, og jeg ved, at der er mange, der med mig vil spørge: Kommer der nu Handling? Skal de nye Ideer nu prøves? Tiden dertil er sikkert inde. I hvert Tilfælde tror jeg, at mangfoldige Arbejdsgivere gerne vil være med i en Prøve paa disse Ideers Praktisering, og de, der nu gaar arbejdsløse, vilde her faa en Chance, der var langt af fortrække for deres nuværende sørgelige Skæbne.

Hvorom alting er, saa ligger Landet saaledes, at vi herinde har et mægtigt Ansvar i Retning af, at vi gør, hvad vi kan, først og sidst for at der bliver Arbejde og Virksomhed i By og paa Land. Den nuværende Regering har Chancen for at kunne gaa foran i dette Arbejde, vel at mærke, om den tør og vil. Den har Chancen for at kunne faa Tilslutning og derigennem Styrke til at føre den Saneringspolitik, Tiden kræver. Tag f. Eks: Venstres Forslag fra dette Efteraar, og Regeringen vil da ikke blot have Anvisning paa, hvortil der kan gaas, men ogsaa have Sikkerhed for godt Følgeskab ind paa solidt Grundlag. Vel ligger disse Forslag ikke paa Linie med den af Regeringen i sin Tid bebudede Politik, men alligevel vil deres Gennemførelse betyde Fremskaffelse af Muligheder for Arbejde i Stedet for Understøttelse, for Opretholdelse af Hjem og Bedrift i Stedet for Sammenbrud af disse, for Skattelettelse i Stedet for Skatteforhøjelse. Alt dette, fordi den Politik, der er angivet i disse Forslag, bygger paa den rette Fordeling af, hvad der er Statens Opgaver og Pligter, og hvad der paahviler den enkelte Kvinde og Mand i vort Samfund i samme Henseende.

Formanden: De Bemærkninger, som det ærede Medlem fremførte, ligger langt udenfor den Forespørgsel, der er stillet. Jeg vilde ikke afbryde den ærede Taler, men jeg vil henstille til efterfølgende Talere at holde sig noget nærmere til den stillede Forespørgsel, for ellers vil vi ikke være i Stand til at tilendebringe Forhandlingerne i dette Møde.

Forespørgeren (Holstein): Det er ganske ejendommeligt, at den højtærede Statsminister, der med saa megen Skarphed søger at paaavise formelle Selvmodsigelser fra Oppositionens Side i deres politiske Udtalelser, saa ganske savner Blik for den store og ejendommelige Modsigelse, i hvilken den højtærede Statsminister og hans Regering befinder sig under den foreliggende økonomiske

Krise. For det er jo ikke mange Maaneder siden, at vi hørte den højtærede Statsminister, da den økonomiske Krise for Alvor begyndte at trække op, udtale offentligt, at nu vilde man fra Regeringens Side søge at bremse den passive Kapitals, Rentekapitalens, Lukreringer af Krisen paa den aktive Kapitals Bekostning, og hvad er det saa i Virkeligheden, vi er Vidne til? Det er dette, at alle de Foranstaltninger, de Smaaforanstaltninger, som den højtærede Regering hidtil har mandet sig op til at iværksætte, i saa udpræget Grad hovedsageligt tager Hensyn netop til den passive Kapital, til Rentekapitalens Interesser.

Den sidst vedtagne Lov om Ændringer vedrørende Forstrækninger til Hypoteklaanefonden er en Lov, der tager Sigte fortrinsvis paa Støtte til den passive Kapital. Hele den højtærede Regerings fejlede valutapolitiske Holdning fra Oktober Maanedes Begyndelse og til nu har været en eneste Kæde af Bestræbelser paa at varetage fortrinsvis den passive Kapitals Interesser. Og hele den højtærede Regerings Stilling nu ved det Kriseforslag, som er vedtaget, den er heller ikke først og fremmest dikteret af Hensynet til og Interesse for den aktive Kapitals Vilkaar og Vanskeligheder, men først og fremmest dikteret af det offentlige, af Kommunernes og Statens Kreditorinteresser i at faa deres kommunale Ejendomsskatter.

Ja, man kan sige uden Overdrivelse, at hele den Politik, som var udtrykt i Valutaforliget af 1924, som den højtærede Statsminister selvfølgelig som ansvarlig Regeringschef har Hovedansvaret for, og hele den Politik, der er fulgt i Aarene efter, naar jeg lige undtager Venstreregeringens Nedskæringspolitik og Forsøg paa at gennemføre en Tilpasningspolitik — en Tilpasningspolitik, som jo kun brudstykkevis og i ringe Grad blev gennemført —, hele denne Politik, denne socialdemokratiske Deflationspolitik, har været en eneste Kæde af Forholdsgøglers, sigtende paa Varetagelse af den passive Kapitals Interesser, den passive Kapital, der fortrinsvis har lukreret i hele denne Periode. Man kan vel endelig gaa videre og sige, at ogsaa Inflationspolitikken i Aarene forud, de store Millionlaan paa mellem 200 og 300 Mill. Kr. til Landmandsbanken og Likvideringen af de respektive Banker, det var en Politik, som i Virkeligheden først og fremmest var dikteret af Kreditorinteresser, af Hensynet til den passive Kapitals Interesser, ikke af Hensynet til Erhvervenes Interesser.

Men ikke desto mindre erklærer den